

χορευει το χιονι στα παραθυρα μας. Σταυρωνονται οι νιφαδες του,
συναντιωνται, κυματιζοντας, σαν ασπρα κι ολανθιστα χοριτσια που παιζουν.

(Υμνος στον ηρωα Κωνσταντινο Δαβακη κι αλλα ανεκδοτα ποιηματα,
1956—1979, 1979)

Στεφανος Τασσοπουλος

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ

Ακους
αυτο το μοριο σιωπης
που αγωνιζεται να τσακισει τον υμενα των θορυδων
την ηχητικη του οντοτητα αναζητωντας.
Ακους
τε κειμενο αυτο
που αηχο προσμενει μεσα μου εις τους αιωνας των αιωνων;
Δεν ακους
και δεν μπορω
μεσα σε τόσο πληθος
αναμεσα σε τσες σκιες
σκιων πληρης.

(Ημερολογιο νυκτος, 1979)

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ

Κωστας Λογαφας

ΘΕΙ-ΚΗ ΜΗΤΡΑ

Μεσ απ τα χερια μου
σαν απο μητρα θεϊκη
θ αφησω να πεταξουνε
με φαλλικες τελετουργιες
τα πουλια
μαυρα πουλια και ματια μου
γλυκα που γεννηθηκαν
στις παγωμενες μερες
και τις νυχτες
γλυκα γλυκα που πλαγιασαν
στο μερος της κοιλιας
και διπλα στους δουδωνες.
Τωρα στους στιχους τους ωραιους
θα πεταξουνε
σαν σπερμα και σαν τοξο ηδονικο
κραυγη του ποιητη
που θα γεμισει περα ως περα
τον αερα.

ΜΕΡΕΣ

Ολες οι μερες ειναι του θεου
μικρα παιδια
που μεγαλωνουνε στο φως και στον
αερα.
Καποτε
κοιταξα ολοϊσια στο φως
και μεσα απο τα ματια μου
περασε διαφανη
γραμμη του κοσμου.
Ομως ευνουχισμενοι αγγελoi
με ματια ασπρα και θολα
σαν του φαριου
περνανε διπλα μου
κι εχουν τη γλωσσα τους
φιδιου φαριμακερου.
Κι εγινα σκοτεινος
και εκρυφα σε τουτο το σκοταδι.
τη μερα μου
— το πρωτο το παιδι —
τη διαφανη γραμμη του κοσμου.